

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Skoma - Lux s. r. o.,** se sídlem Polská 553/26, Olomouc, zastoupena JUDr. Michalem Filoušem, advokátem se sídlem Koželužská 5, Olomouc, proti žalovanému: **Celní ředitelství Olomouc**, se sídlem Blanická 917/19, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 12. 2010, č. j. 22 Af 40/2010 – 87,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 12. 2010, č. j. 22 Af 40/2010 – 87, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalované Celní ředitelství Olomouc domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 12. 2010, č. j. 22 Af 40/2010 - 87, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 8. 12. 2010, č. j. 22 Af 40/2010 - 87, zrušil pro nezákonnost rozhodnutí žalovaného Celního ředitelství Olomouc ze dne 24. 6. 2008, č. j. 4272/08-1301-21, č. j. 4273/08-1301-21, č. j. 4274/08-1301-21, č. j. 4275/08-1301-21, a č. j. 4276/08-1301-21, jimiž zamítl odvolání žalobkyně Skoma - Lux s. r. o. (dále jen „žalobkyně“) proti rozhodnutím Celního úřadu Olomouc (dále jen „celní úřad“ nebo správce daně“), kterými jí bylo vyměřeno clo a spotřební daň, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku nejprve popsal průběh předchozího řízení, a poté uvedl žalobní tvrzení a k nim stanoviska žalovaného (část A). Z obsahu správních spisů zjistil, že žalobkyně dovezla do České republiky červené víno „Kagor Red Desert 2002“ s obsahem alkoholu 15,5% vol. v lahvích objemu 0,75 l. Z těchto výrobků byly odebrány vzorky a provedeny jejich zkoušky Celně technickou laboratoří Olomouc a Celně technickou laboratoří při Generálním ředitelství cel. Jejich výsledky deklarují, že naměřené parametry nejsou v rozporu s deklarovaným původem alkoholu – hroznová šťáva, kdy fermentace byla ukončena přídavkem alkoholu, jež má svůj původ též v hroznech. Na základě těchto skutečností byly vydány rozhodnutí celního úřadu a po té rozhodnutí žalovaného (část B).

V části C rozsudku krajský soud předestřel své právní závěry, k nimž došel v předcházejícím rozsudku ze dne 4. 12. 2008, č. j. 22 Ca 226/2008 - 24, který však byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2010, č. j. 7 Afs 44/2009 - 66. Konstatoval, že žalobní bod 1), který vymezil jako námitky žalobkyně o tom, že nebyl vypracován nezávislý znalecký posudek o složení předmětných výrobků, a její poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 42/2007 - 55, není opodstatněným a že posudky Celně technické laboratoře byly v této věci relevantním důkazem. K žalobnímu bodu 2), který shrnul jako námitku žalobkyně, že výrobky jí dovážené byly vyráběny plně v souladu s enologickými postupy stanovenými nařízením Komise č. 883/2001, konstatoval, že je irelevantní. Je tomu tak proto, že předmětem sporu není dodržení závazných pravidel pro výrobu vína (enologických postupů), ale otázka posouzení vlastností dováženého zboží. Dodržení všech závazných postupů podle enologických předpisů nemůže samo o sobě vést k závěru o zařazení dováženého zboží do kategorie „tiché víno“ nebo „meziprodukt“ podle zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném v době dovozu zboží (dále jen „zákon o spotřebních daních“) nebo Směrnice Rady č. 92/83/EHS, o harmonizaci struktury spotřebních daních z alkoholu a alkoholických nápojů (dále jen „Směrnice“). Tyto předpisy obsahují vlastní definice těchto pojmů, které nelze směšovat s definicemi užitými případně v jiných (zde enologických) předpisech pro účely těchto předpisů, byť by i definovaly stejně znějící pojem. Ke třetímu žalobnímu bodu krajský soud uvedl, že stěžejním právním problémem je výklad čl. 8 odst. 1 aliena 2 směrnice a § 93 odst. 3 písm. b) zákona o spotřebních daních a posouzení, zda jsou tato ustanovení ve vzájemném rozporu či nikoli. Podle čl. 8 odst. 1 alinea 2 Směrnice se pro její účely rozumí „tichým vínem“ produkty se skutečným obsahem alkoholu, který přesahuje 15 % obj., ale nepřesahuje 18 % obj., pokud a) byl vyroben bez jakéhokoliv obohacování a b) byl-li obsažený alkohol plně kvasného původu. V této souvislosti došel k závěru, že přidání alkoholu, jakéhokoli původu, a to před kvašením nebo po něm, není obohacením vína. Pokud jde o druhou podmínku dovodil, že „plně kvasného původu“ je toliko alkohol, který vznikl kvašením jen tohoto konkrétního materiálu. Krajský soud tedy přisvědčil závěru žalovaného, že alkohol plně kvasného původu je jen alkohol, vzniklý přímo ve vybraném výrobku. Nepřisvědčil ale závěru žalobkyně, že by Směrnice byla v rozporu s zákonem o spotřebních daních, konkrétně s ustanovením § 93 odst. 3 písm.b) zákona o spotřebních daních, s čl. 8 odst. 1 alinea 2 Směrnice a nelze se proto dovolávat přímé účinnosti této směrnice. Novelou zákona o spotřebních daních, provedenou zákonem č. 217/2005 Sb., došlo u ustanovení § 93 toliko k formulačnímu zpřesnění dosavadní právní úpravy. Z uvedených důvodů došel

k závěru, že dovážené zboží není „tichým vínem“, ale tak jak uvedl žalovaný tzv. „Meziproduktem“.

V části D odůvodnění přezkoumávaného rozsudku krajský soud uvedl, že jeho původní rozsudek byl „v části C.“ Nejvyšším správním soudem zrušen. Při tom popsal důvody pro které se tak stalo, a jakým právním názorem ho kasační soud ve svém zrušujícím rozsudku zavázal.

V dalších částech přezkoumávaného rozsudku (E /str. 8 a 9/ a F /str. 9, 10 a 11/) pak krajský soud popsal proces odstraňování vad předchozího řízení ve vazbě na vyslovený závazný názor kasačního soudu (část E), a odůvodnil výrok o náhradě nákladů řízení (část F rozsudku). K žalobkyní navrhovanému důkazu znaleckým posudkem konstatoval, že jej nelze vypracovat a užít k důkazu. Žalobkyně již nemá k dispozici dotčený vzorek dováženého zboží a nadto výslovně sdělila, že nehodlá zaplatit zálohu na provedení znaleckého posudku. Krajský soud proto vyšel ze skutkového stavu věci, jak byl zjištěn z obsahu správních spisů. Vázán právním názorem kasačního soudu uvedl, že slova „bez přídavku lihu“ obsažená v § 93 odst. 3 písm. b) zákona o spotřebních daních jsou v tomto zákoně obsažena v rozporu se Směrnicí a závazky České republiky, vyplývající z jejího členství v Evropské unii. Z tohoto důvodu se naplněním této podmínky nadále nezabýval. Jelikož nebylo sporu o tom, že dovážené zboží naplňuje prvé tři (ze čtyř) podmínky pro to, aby bylo kvalifikováno jako „tiché víno“ zabýval se krajský soud pouze otázkou, zda předmětné zboží naplňuje i podmínku, zda je alkohol obsažený v hotovém výrobku plně kvasného původu. S poukazem na tatáž skutková zjištění jako v předcházejícím (zrušeném) rozsudku - že naměřené parametry nejsou v rozporu s deklarovaným původem alkoholu (hroznová šťáva), kdy fermentace byla ukončena přídavkem alkoholu, který má svůj původ také v hroznech - došel oproti zrušenému rozsudku k opačnému právnímu názoru. Vyslovil se tak, že byl-li alkohol přidán do výrobku před ukončením fermentace (byť je jeho přidáním tento proces fakticky ukončen), pak veškerý alkohol obsažený v hotovém výrobku byl do tohoto výrobku přidán ještě v průběhu kvasného procesu, tzn. že je plně kvasného původu. Uzavřel proto, že dovážené zboží je tichým vínem ve smyslu čl. 8 odst. 1 Směrnice. Právní názor žalovaného je proto nesprávný.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný jako stěžovatel (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů obsažených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel především namítl, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, vysloveným v jeho předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 22. 4. 2010, č. j. 7 Afs 44/2009 - 60. Kasační soud totiž ve svém zrušujícím rozsudku uvedl, že k právnímu hodnocení je možné přistoupit teprve po vyřešení skutkové otázky, kterou v dané věci je otázka původu alkoholu v dováženém zboží. Při tom výslovně neurčil, zda je, či není dovážené zboží plně kvasného původu. Konstatoval, že krajský soud dostatečně neodůvodnil, z čeho došel k závěru, že je možné do dováženého zboží přidat alkohol po částečném zkvašení - tedy zavázal krajský soud k tomu, aby svůj budoucí závěr řádně odůvodnil. V nynějším rozsudku krajského soudu je však pouze konstatováno, že správní soud došel k tomu, že: „*byl-li alkohol přidán před ukončením procesu kvašení, pak veškerý alkohol obsažený v hotovém výrobku byl do tohoto výrobku přidán ještě v průběhu kvasného*

procesu, tzn. je plně kvasného původu“. Z uvedeného ovšem nikterak nevyplývá, jak krajský soud k tomuto závěru došel, tj. jak vyhodnotil tuto stěžejní otázku (která může mít vliv na rozhodnutí o věci samé). Krajský soud tedy nerespektoval vyslovený závazný právní názor. Z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není ani zřejmé, proč správní soud nepovažoval za důvodnou argumentaci celního ředitelství a proč jeho závěry považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Z těchto důvodů je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, a to jak pro nesrozumitelnost, tak i pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozhodnutí závěr, že je třeba rozlišovat časový okamžik, v němž byl do fermentovaného hroznového moštu přidán alkohol, který v tomto procesu primárně nevznikl, a to ať již za účelem zastavení fermentačního procesu nebo pouze pro zvýšení lihovosti výsledného produktu. To však neznamená, že správní soud vyslovil závazný právní názor, že by veškerý alkohol v hotovém výrobku (dováženém zboží) byl „kvasného původu“. Směrnice č. 92/83/EHS se ve svém čl. 8 odst. 1 zabývá jen tím, zda alkohol obsažený v hotovém výrobku je „plně kvasného původu“ - tj. zda se jedná o alkohol, vzniklý kvašením přímo v tomto výrobku. Zabývá se tedy tím, zda byl nebo nebyl v průběhu kvašení do vinného moštu přidán alkohol, ale již se nezabývá podmínkami, za jakých to bylo učiněno. V rozsudku krajského soudu proto lze shledat i nezákonnost, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že rozsudek krajského soudu byl vydán za situace, kdy v obdobných věcech týchž účastníků, vedených u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 Afs 11/2008 a sp. zn. 7 Afs 3/2010, bylo přerušeno řízení do doby, než Soudní dvůr ES (dále jen „Soudní dvůr“) rozhodně o předběžné otázce Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. C-339/09. Vydání rozsudku krajského soudu se jeví přinejmenším jako předčasné, zvláště pak za situace, kdy Soudní dvůr rozsudkem ze dne 16. 12. 2010, sp. zn. C-339/09, v plném rozsahu potvrdil názor celních orgánů v uvedené věci. Uvedený rozsudek Soudního dvora by mohl ovlivnit rozhodnutí správního soudu i v této věci, navíc rozsudek krajského soudu činí zbytečným provádění laboratorních analýz, když pro určení, zda se jedná o výrobek plně kvasného původu požaduje pouze to, aby bylo zjištěno, v kterém časovém okamžiku byl jakýkoliv alkohol přidán do výrobku (dováženého zboží). Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, a věc mu vrátil k dalšímu řízení, a kasační stížnosti pak přiznal odkladný účinek.

Žalobkyně v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že není opodstatněná námitka spočívající v tom, že krajský soud nerespektoval právní názor Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel nadto zcela pomíjí fakt, že to byl on, resp. celní úřad, kdo prokázal, že alkohol obsažený ve výrobku je plně kvasného původu. Jeho argumentace proto není přiléhavá. Zásadně nelze souhlasit s názorem, že ve věci, v níž rozhodoval Soudní dvůr o předběžné otázce kasačního soudu (sp. zn. C339/09) jde o obdobnou případ. Je tomu tak proto, že v poukazované věci bylo u dováženého vína zjištěno přidání cukru a alkoholu jiného původu než z hroznů. Jelikož v této věci tomu tak nebylo, jedná se naopak o diametrálně odlišný případ. Tím, že Soudní dvůr v poukazovaném rozsudku pod bodem 40 uvedl, že alkohol obsažený v likérovém víně, ať již je výsledkem alkoholového kvašení nebo je přidán, musí pocházet výlučně z hroznů, jasně vymezil hranice mezi tichým vínem, do kterého může být přidán alkohol, avšak s původem z hroznů. Stěžovatelem poukazovaný rozsudek proto nemůže ovlivnit rozhodnutí v této věci. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost celního ředitelství zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti a jelikož i sám shledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž musel přihlédnout z úřední povinnosti, dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu je třeba zrušit, a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Jelikož stěžovatel uvedl jako důvod k podání kasační stížnosti nejen skutečnosti obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ale i důvod podle písm. d) tohoto ustanovení s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve otázkou, zdali je rozhodnutí krajského soudu přezkoumatelné. Je tomu tak proto, že pokud by nyní Nejvyšší správní soud došel k závěru, že je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, mohlo by být přinejmenším předčasné, aby se zabýval věcí samou.

Rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, *je* i *povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Nejvyšší správní soud nepominul ani nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Ostatně Ústavní soud i v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), rovněž konstatoval, že: „*Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*“

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo*

o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné". Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupný na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*". V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, dostupný na www.nssoud.cz, pak tento soud vyslovil právní názor, že: „*Nezabýval-li se krajský soud řádně uplatněným žalobním bodem a místo toho odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu, které problematiku, na niž žalobní bod dopadal, vůbec neřešilo, nelze než soudní rozhodnutí zrušit, neboť je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]*". V rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, dostupném na www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud judikoval, že: „*Rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí*".

Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke svým dřívějším judikatorním závěrům konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění soudního rozhodnutí.

Těmto požadavkům na soudní rozhodnutí přezkoumávaný rozsudek krajského soudu nevyhovuje.

Je proto třeba přisvědčit stěžovateli, že se krajský soud spíše neřídil, než řídil závazným pokynem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku ze dne 22. 4. 2010, č. j. 7 Afs 44/2009 - 60.

Předně je třeba zdůraznit, že přezkoumávaný rozsudek krajského soudu je v pořadí již druhým rozsudkem ve věci správní žaloby společnosti Skoma - Lux s. r. o. proti rozhodnutím stěžovatele ze dne 24. 6. 2008, č. j. 4272/08-1301-21, č. j. 4273/08-1301-21, č. j. 4274/08-1301-21 a č. j. 4275/08-1301-21. V pořadí prvý rozsudek krajského soudu (ze dne 4. 12. 2008, č. j. 22 Ca 226/2008 – 24) Nejvyšší správní soud zrušil pro to, že závěry, které krajský soud učinil, byly vnitřně rozporné. Bylo tomu jednak v případě výkladu termínu „plně kvasného původu", jako jedné z podmínek sazebního zatřídění dováženého zboží. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku uložil krajskému soudu, aby svou jinak konzistentní právní úvahu doplnil a uvedl do souladu se závěrem skutkovým, který podle návrhu žalobkyně a obsahu spisu nebyl dostatečně zjištěn. Obdobně pak vnitřní rozpornost závěrů krajského soudu spočívala v tom, že správní soud při hodnocení

námitky stěžovatelky, že předmětný výrobek byl vyroben plně v souladu s enologickými postupy stanovenými nařízením Komise č. 883/2001, uzavřel, že z hlediska posouzení důvodnosti žaloby je nerozhodné dodržení enologických postupů, ačkoli vzápětí dospěl k závěru, že pokud je alkohol při dodržení těchto postupů přidán po částečném zkvašení, je takové přidání možné. V této souvislosti stěžovatelka navrhla provedení znaleckého posudku k prokázání skutečnosti, že alkohol obsažený ve víně je plně kvasného původu, na který však krajský soud nereflektoval. Vzhledem k tomu, že k právnímu hodnocení je možné přistoupit teprve po vyřešení skutkové otázky, kterou byla v dané věci otázka původu alkoholu v předmětném výrobku (nikoliv v přidaném lihu, který má původ v destilaci), byl stěžovatelčin důkazní návrh způsobilý ovlivnit rozhodnutí o věci samé.

Krajský soud vázán názorem Nejvyššího správního soudu odstranil nedostatek svého předchozího řízení, a zabýval se vzneseným důkazním návrhem na vypracování znaleckého posudku. Došel při tom k závěru, že tento důkazní návrh nelze provést, neboť mu žalobkyně sdělila, že nemá vzorek dováženého zboží a nehodlá uhradit zálohu na jeho provedení. Správní soud po tomto zjištění se pak nezabýval tím, zda tohoto znaleckého (revizního) zkoumání je vůbec třeba pro doplnění skutkových zjištění ze správního řízení (§ 77 s. ř. s.). Po tomto odstranění vady z předešlého řízení pak důvodně vyšel ze skutkového stavu, jak byl zjištěn z obsahu správních spisů.

Ačkoliv Nejvyšší správní soud uložil krajskému soudu, aby ve svém novém rozsudku blíže rozvedl a doplnil svou právní úvahu stran výkladu termínu „plně kvasného původu“ - právě s ohledem na skutkový stav, který měl vzít za rozhodný, krajský soud tak neučinil. Namísto toho pouze vyslovil prostý závěr, že „*... byl-li alkohol přidán před ukončením procesu kvašení (jakkoliv přímým důsledkem jeho přidání bylo ukončení kvašení), pak veškerý alkohol obsažený v hotovém výrobku byl do tohoto výrobku přidán ještě v průběhu kvasného procesu, tzn. je plně kvasného původu*“.

Krajský soud tedy vyslovil právní názor k výkladu termínu „plně kvasného původu“ diametrálně odlišný oproti právnímu závěru, který formuloval ve svém předchozím rozsudku (učinil tak přesto, že vyšel z totožného skutkového stavu). Tento zcela opačný právní závěr ale ponechal bez jakéhokoliv odůvodnění, aniž by doplnil a rozvedl své úvahy v mezích pokynu Nejvyššího správního soudu. Správní soud tak neumožnil účastníkům řízení, aby s jeho nynějšími skutkovými a právními závěry mohli vyslovit věcný nesouhlas, např. ve formě kasační stížnosti. Takový postup krajského soudu má za následek nejen nepřezkoumatelnost jeho rozsudku, ale zavdává i pochyby, zda věc byla spravedlivě posouzena. Ve světle předestřených závěrů Ústavního soudu pak takovýto rozsudek zasahuje i do práv účastníků řízení na řádný proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod).

Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozsudek krajského soudu by byl nepřezkoumatelný i bez shora popsaného pochybení správního soudu. Zrušení v pořadí prvého rozsudku krajského soudu neznamená, že by po vrácení věci k dalšímu řízení v pořadí druhý rozsudek krajského soudu již nemusel obsahovat veškeré náležitosti kladené na rozhodnutí krajského soudu (mj. skutkové a právní závěry, které byly oproti přezkoumávanému rozsudku obsaženy toliko v jeho původním - dříve zrušeném rozsudku). Je tomu tak proto, že zrušený rozsudek netvoří ani sám ani s kasačním

rozsudkem a ani v pořadí s druhým rozsudkem krajského soudu jeden celek. Jinými slovy vyjádřeno, okolnost že v pořadí prvý rozsudek krajského soudu byl zrušen ještě neznamená, že krajský soud nemusí v dalším řízení v celém rozsahu obsáhnout předmět řízení, vylíčit skutkové okolnosti věci, uvést veškeré skutkové a právní závěry, z nichž při svém rozhodování vyšel a popsat jak se vypořádal s jednotlivými žalobními body a stěžejní argumentací žalobkyně, popřípadě, proč považuje závěry správního orgánu za chybné. Je tomu tak proto, že pro případné uplatnění opravného prostředku proti novému rozsudku krajského soudu (kasační stížnosti) jsou rozhodné závěry krajského soudu obsažené v tomto novém rozsudku (nikoliv ty, které vyslovil původně ve zrušeném rozsudku ze dne 22. 4. 2010, č. j. 7 Afs 44/2009 - 60).

S ohledem na skutečnost, že je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, nezabýval se kasační soud vytýkanou nezákonností, které měla spočívat v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. To znamená, že krajský soud nově posoudí žalobou napadená rozhodnutí stěžovatele v mezích podané správní žaloby a vyslovené závěry i řádně odůvodní. Teprve po té vydá rozsudek, který bude odpovídat zákonu.

O věci bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Jelikož bylo o kasační stížnosti rozhodnuto ihned po jejím předložení Nejvyššímu správnímu soudu a po nezbytném poučení účastníků řízení, nebylo potřeba rozhodovat o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, publikován pod č. 173/2004 Sb.NSS).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2011

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu